

Arrest

nr. 49 653 van 15 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die *loco* advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 februari 2006 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 16 maart 2006 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing wordt een dringend beroep ingediend. Op 3 mei 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 204 699 op 3 juni 2010 wordt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 18 maart 2010 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 juli 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.03.2010 werd ingediend door:

A., A.I.(R.R.:...)

nationaliteit: Irak

geboren te D. op 01.02.1984

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 21.02.2006 asiel aan in België. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 05.05.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, aan betrokkene betekend op 08.05.2006. Betrokkene ging daarna in beroep bij de Raad van State op 07.06.2006, procedure die werd afgesloten op 03.06.2010 met arrest nummer 204 699.

De duur van de procedure - namelijk minder dan drie maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de bewering betreft dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar Irak omdat de Koerden daar onderdrukt zouden worden; dient opgemerkt te worden dat het hier gaat over een algemene situatie. Betrokkene levert geen bewijs dat zijn persoonlijk leven in gevaar zou zijn omdat hij Koerd is. Verder vreest betrokkene voor elke -zelfs tijdelijke- terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf omwille van bloedwraak. De verzoeker voegt echter geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen te Amman (Jordanië), vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan zich begeven naar de Belgische Ambassade van Jordanië om een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980 in te dienen. Jaarlijks zijn er immers Irakezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Jordanië. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Irakese burgers. Bovendien staat betrokkene de bewering dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen die hem zou toelaten op legale wijze in Jordanië te verblijven, met geen enkel bewijsstuk. Verder haalt de advocaat aan dat het onmogelijk is over dergelijke verblijfstitel te bekomen binnen een redelijke termijn omdat verzoeker niet over een geldig internationaal paspoort beschikt. Betrokkene toont zijn beweringen echter niet aan met bewijsstukken.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis.

De overige aangehaalde elementen - nl. artikel 3 van het EVRM en integratie - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

Op 20 juli 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag is volgens verweerder overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en is thans in behandeling.

2. Over de rechtspleging

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding. De Raad merkt op dat in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker het volgende aan: *"Wel voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde – Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet".*

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"In de bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard, waar verweerder van oordeel is dat verzoeker geen buitengewone omstandigheid kan invoeren waardoor hij zijn aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen;

Dergelijke stellingname is ten eerste bevreemdend, daar het algemeen gekend is hoe de situatie in Irak is, alleen al uit de talrijke blijvend toestromende nieuwsberichten;

De elementen welke door verzoeker naar voren werden gebracht waren echter duidelijk gestaafd, en brachten onmiskenbaar tot uiting welke gevaren er voor verzoeker aanwezig zijn in zijn thuisland.

Deze vrees is manifest en begrijpelijk.

Men dient enkel maar de actuele nieuwsberichten over de situatie in de streek van verzoeker na te lezen om te weten wat een kruisvat het daar is.

De strijd tussen de verschillende godsdiensten, de groeperingen en diens meer laat hoog op in een gebied waar er bovendien willekeur en rechteloosheid heerst.

De feiten die door verzoeker aan de hand van zijn vraag worden aangevoerd verbinden zich bij de Conventie van Genève in zoverre dat verzoeker voor zijn leven vreest;

Verzoeker kan verder geen enkele bescherming van de Iraakse staat eisen gelet op het repressieve beleid ten aanzien van de Koerdische minderheden;

De opgeworpen en vermeende tegenstrijdigheden zijn geenszins van dien aard dat ze zouden toelaten om te besluiten dat het relaas van de situatie van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn.

Integendeel is het duidelijk dat er voor verzoeker een gevaar bestaat dat zijn lichamelijke integriteit in het gedrang zal komen.

Gelet op deze bevindingen is een terugkeer van verzoeker naar Irak zeer gevaarlijk, waar er een aanzienlijk risico bestaat dat hij bij een terugkeer zal worden opgepakt en gevangengenomen. Eveneens is er een groot risico dat verzoeker, na een hechtenis zonder een (eerlijk) proces zal worden veroordeeld, mogelijk na folteringen en mishandelingen.

Verzoeker verwijst naar de bijgevoegde algemene publieke informatie over de veiligheidssituatie in Irak om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om te stellen dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van het willekeurige geweld dat daar dagelijks plaatsvindt.

Meer in het bijzonder, en teneinde te vermijden dat de aanvraag louter zou worden afgewezen omdat enkel algemene informatie naar voren wordt gebracht, kan de persoonlijke situatie van verzoeker nogmaals gepreciseerd worden;

Verzoeker heeft al eerder, in het kader van zijn asielaanvraag, uitdrukkelijk verklaard dat hij, gezien de invloed van de genaamde W.K., door de autoriteiten van zijn land aan deze persoon zal overgeleverd worden, zodat deze de door hem geëiste bloedwraak zou kunnen toepassen.

Deze arbitraire terechtstelling zou zeker en ongetwijfeld een vervolging uitmaken.

Gelet op deze bevindingen is een terugkeer van verzoeker naar Irak zeer gevaarlijk, waar er een aanzienlijk risico bestaat dat hij ingevolge van het ontbreken van enige vorm van bescherming door de overheid van het land, zal vervolgd worden, zonder er enige zekerheid van een eerlijk proces.

Immers wordt verzoeker door de Heer K. duidelijk geïnviseerd, en wil deze hem vervolgens in het kader van de bloedwraak, buiten iedere wettelijke procedure om.

Indien deze persoon zijn rechten zou willen doen gelden als "burgerlijke partij" in het kader van een eerlijk proces, zoals bij wet voorzien, dan zou verzoeker geen reden hebben gehad om zijn land te ontvluchten.

Gelet op de machtige positie die deze K. inneemt, komt het in feite op neer dat deze "boven de wet" staat, en bijgevolg zonder enig probleem van de autoriteiten kan verkrijgen dat verzoeker aan hem zou worden uitgeleverd.

Het mag bijgevolg duidelijk zijn dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk bijzondere omstandigheden aanwezig gesteld kunnen worden welke hem weerhouden om zijn aanvraag via de gewone procedure in te dienen, en welke hem bijgevolg moeten toelaten van de uitzondering gebruik te maken, zoals overigens zeer velen van zijn landgenoten doen;

Door dit te weigeren schendt verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor de bestreden beslissing vernietigd, minstens geschorst dient te worden;"

3.2 Het is niet betwist dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en derhalve dient te voldoen aan de vereisten die door deze wetsbepaling gesteld worden.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat, enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend: te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 maart 2010 onder de titel *“Ontvankelijkheid: onmogelijkheid om aanvraag in Irak te doen”* zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker verkeert wegens uitzonderlijke omstandigheden in de onmogelijkheid terug te keren naar Irak om daar zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure, hetzij via diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Om dezelfde redenen waarom verzoeker Irak ontvlucht is, kan hij er niet terugkeren om daar zijn aanvraag in te dienen.

Omwille van deze bijzondere omstandigheid wordt onderhavige aanvraag in België ingediend.

Bovendien geldt de verplichting van het identiteitsdocument of het nationaal paspoort niet voor de asielzoeker wiens asielprocedure nog in behandeling is.

Daar verzoekers cassatieberoep nog dient behandeld te worden, is hij niet gehouden tot het voorleggen van een identiteitsdocument of een nationaal paspoort.

Verder kunnen de volgende elementen naar voren worden gebracht, welke de onmogelijkheid om de aanvraag in Irak te doen duidelijk maken.

** zoals gezegd is de asiel procedure nog steeds hangende, zodat verzoeker onmogelijk naar het land van herkomst kan terugkeren omwille van het risico dat hij daar loopt. Zelfs los van het persoonlijke verhaal is het algemeen geweten dat Koerden overal ter wereld onderdrukt worden en al jaren strijden voor hun eigen identiteit, zo ook in Irak.*

• de interpretatie die volgens de Dienst Vreemdelingenzaken moet gegeven worden aan de begrippen “verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland” impliceert respectievelijk een “stabiele plaats in het land van oorsprong die niet de woonplaats van de vreemdeling in het betrokken land is” en een “voorafgaande verplaatsing van het land van oorsprong naar een derde land, waar de vreemdeling op niet-precaire wijze verblijft, m.a.w. op een legale wijze voor een periode van meer dan drie maand”. Dergelijke verblijfstitel dient op de Belgische diplomatieke post te worden voorgelegd.

In dit geval zou dit betekenen dat verzoeker zijn aanvraag zou moeten indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats in zijn land van herkomst, namelijk Irak.

De aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn eventuele plaats van oponthoud in het buitenland, is immers onmogelijk aangezien verzoeker niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land.

Dergelijke verblijfstitel binnen een redelijke termijn bekomen, is ook onmogelijk alleen al omdat verzoeker niet over een geldig internationaal paspoort beschikt. Bovendien heeft verzoeker met geen enkel derde land een voldoende hechte band om zo'n niet-precaire verblijfstitel te kunnen bekomen.

** het is voor verzoeker financieel onmogelijk om een reis naar Irak te kunnen bekostigen om van daaruit zijn aanvraag te kunnen indienen en daarna terug naar België te keren.*

• in hoofd van verzoeker zijn er geen negatieve tegenindicaties aanwezig vermits hij nog als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan worden beschouwd, noch duidelijke overlast of samenlevingsproblemen heeft veroorzaakt.

Al deze elementen leiden ertoe dat de toepassing van de procedure voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet in hoofd van verzoeker een schending impliceert van het proportionaliteitsbeginsel. Dit principe stelt dat er enige proportionaliteit tussen enerzijds het doel en de gevolg van die procedureregels en anderzijds de praktische haalbaarheid en de inherente nadelen ervan in hoofd van verzoeken moet zijn.

Verzoeker meent dan ook met reden te kunnen stellen dat hij wegens buitengewone omstandigheden in de onmogelijkheid verkeert om zijn aanvraag conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet in te dienen.”

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op: “Wat de bewering betreft dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar Irak omdat de Koerden daar onderdrukt zouden worden; dient opgemerkt te worden dat het hier gaat over een algemene situatie. Betrokkene levert geen bewijs dat zijn persoonlijk leven in gevaar zou zijn omdat hij Koerd is. Verder vreest betrokkene voor elke -zelfs tijdelijke- terugkeer naar het land van herkomst of

van verblijf omwille van bloedwraak. De verzoeker voegt echter geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen te Amman (Jordanië), vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan zich begeven naar de Belgische Ambassade van Jordanië om een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980 in te dienen. Jaarlijks zijn er immers Irakezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Jordanië. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Irakese burgers. Bovendien staat betrokkene de bewering dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen die hem zou toelaten op legale wijze in Jordanië te verblijven, met geen enkel bewijsstuk. Verder haalt de advocaat aan dat het onmogelijk is over dergelijke verblijfstitel te bekomen binnen een redelijke termijn omdat verzoeker niet over een geldig internationaal paspoort beschikt. Betrokkene toont zijn beweringen echter niet aan met bewijsstukken.”

In casu dient te worden vastgesteld dat het betoog van verzoeker waarbij hij stelt dat hij gevaar loopt in zijn thuisland en hierbij verwijst naar de actuele nieuwsberichten over Irak en de algemene publieke informatie over de veiligheidssituatie in Irak, alsook verwijst naar zijn eigen situatie die hij in het kader van zijn asielaanvraag heeft uiteen gezet, op zich niet volstaat om afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing. Verzoeker betwist niet dat hij geen enkel nieuw element heeft toegevoegd aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet werden weerhouden door de asielinstanties. Verweerder oordeelt daarom terecht dat de elementen die hij thans ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft voorgelegd geen andere beoordeling toelaat dan deze van de asielinstanties. “Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.” Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de actuele nieuwsberichten en de onveilige situatie in Irak blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf dat verzoeker hieromtrent heeft verwezen in het kader van de “Koerden die overal ter wereld onderdrukt worden (...), zo ook in Irak.” De Raad stelt vast dat het motief in de bestreden beslissing: “Wat de bewering betreft dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar Irak omdat de Koerden daar onderdrukt zouden worden; dient opgemerkt te worden dat het hier gaat over een algemene situatie. Betrokkene levert geen bewijs dat zijn persoonlijk leven in gevaar zou zijn omdat hij Koerd is.”, niet wordt betwist door verzoeker, laat staan weerlegd.

In de mate verzoeker van oordeel is dat de door hem aangehaalde argumenten onder de toepassing van de Conventie van Genève vallen dient verzoeker erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en bijgevolg niet is genomen naar aanleiding van een asielaanvraag waarbij eventueel de Conventie van Genève wordt getoetst aan de asielmotieven.

In wezen beperkt verzoeker zich in het middel tot het bespreken van de in de bestreden beslissing gedane feitelijke vaststellingen en het geven van een eigen versie of verklaring er voor, gesteund op loutere beweringen zonder toevoeging van enigerlei begin van bewijs, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Verzoeker maakt derhalve met zijn grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN